

Американська психіатрична асоціація (АРА) назвала це "випадковими словесними або символічними діями батька або вихователя дитини, які призводять до психологічної шкоди для дитини чи мають розумний потенціал.

Зловживання дітьми можуть призвести до негайних несприятливих фізичних наслідків, але воно також сильно пов'язане з проблемами розвитку та багатьма хронічними фізичними та психологічними наслідками, включаючи подальше погіршення здоров'я, більш високі показники хронічних захворювань, поведінку з високим рівнем ризику та скорочення тривалості життя.

У більшості випадків діти, які зазнають насильства або ігноруються, страждають більшою мірою психічним здоров'ям, ніж фізичним збитком. Емоційне і психологічне насильство і нехтування позбавляють дитину інструментів, необхідних для подолання стресу і освоєння нових навичок, щоб стати стійкими, сильними та успішними. Таким чином, дитина, з якою погано поводяться або якою нехтують, може мати широкий спектр реакцій і навіть може впасти в депресію або розвинути суїцидальну, замкнуту або насильницьку поведінку. Коли він стає старше, він може вживати наркотики або алкоголь, намагатися втекти, відмовитися від дисципліни або ображати інших. Як дорослий, він може розвинути сімейні та сексуальні труднощі, депресію або суїцидальну поведінку. Не всі діти, які зазнають насильства, мають серйозні реакції. Зазвичай, чим молодша дитина, тим довше триває насильство і чим ближче відносини дитини з кривдником, тим серйозніше будуть наслідки для психічного здоров'я. Тісні відносини з дорослою людиною, яка підтримує дитину можуть підвищити стійкість, зменшивши деякі наслідки. Діти – це майбутнє, яке залежить від нас. Тому що ми повинні дбати про них і вчити їх бути добрими і справедливими. І варто пам'ятати, що діти – це дзеркало батьків.

Науковий керівник **В. В. Кочина**

УДК 343.9:343.226

БОГДАН СЕРГІЙОВИЧ ЄРМОЛЕНКО

Харківський національний університет внутрішніх справ

НАСИЛЬСТВО В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ. КІБЕРБУЛІНГ

Кібербулінг – новітня форма агресії, що передбачає жорстокі дії з метою дошкулити, нашкодити, принизити людину з використанням інформаційно-комунікаційних засобів: мобільних телефонів, електронної пошти, соціальних мереж тощо. Сучасні американські

дослідники Робін Ковальські, С'юзан Лімбер і Патріція Агатстон, виділяють вісім типів поведінки, які характерні для кібербулінгу, відображають переважну більшість різновидів негативного впливу в Інтернет-просторі: 1. Суперечки, або флеймінг – обмін короткими гнівними і запальними репліками між двома чи більше учасниками, використовуючи комунікаційні технології. Частіш за все розгортається в «публічних» місцях Інтернету, на чатах, форумах, дискусійних групах, інколи перетворюється в затяжну війну. 2. Нападки, постійні виснажливі атаки – найчастіше це залучення повторюваних образливих повідомлень, спрямованих на жертву (наприклад, сотні смс-повідомлень на мобільний телефон, постійні дзвінки) з перевантаженням персональних каналів комунікації. 3. Обмовлення, зведення наклепів – розповсюдження принизливої неправдивої інформації з використанням комп'ютерних технологій. Це можуть бути і текстові повідомлення і фото, і пісні, які змальовують жертву в шкідливій інколи сексуальній манері. 4. Самозванство, втілення в певну особу – переслідувач позиціонує себе як жертву, використовуючи її пароль доступу до її акаунту в соціальних мережах, блогу, пошти, системи миттєвих повідомлень тощо, а потім здійснює негативну комунікацію. Організація «хвилі зворотних зв'язків» відбувається, коли з адреси жертви без її відому відправляються ганебні провокаційні листи її друзям і близьким за адресною книгою, а потім розгублена жертва не очікувано отримує гнівні відповіді. 5. Ошуканство, видурювання конфіденційної інформації та її розповсюдження – отримання персональної інформації в між особовій комунікації і передача її (текстів, фото, відео) в публічну зону Інтернету або поштою тим, кому вона не призначалась. 6. Відчуження, ізоляція. Чим в більший мірі людина виключається із взаємодії, наприклад, в грі, тим гірше вона себе почуває і тим більше знижується її самооцінка. У віртуальному середовищі виключення також наражає на серйозні емоційні негаразди, аж до повного емоційного руйнування дитини. 7. Кіберпереслідування – це дії з прихованого вистежування переслідуваних і тих, хто пересувається без діла поруч, зазвичай зроблені нишком, анонімно, з метою організації злочинних дій на кшталт спроб зґвалтування, фізичного насильства, побиття. Відстежуючи через Інтернет необережних користувачів, злочинець отримує інформацію про час, місце і всі необхідні умови здійснення майбутнього нападу. 8. Хепіслепінг – будь-які відеоролики, в яких записано реальні напади. Відеоролики нападів з метою гвалтування чи його імітації інколи ще називають хопінг – наскок. Ці відеоролики розміщують в Інтернеті, де його можуть продивлятися тисячі людей, зазвичай без жодної згоди

жертви. Жертви булінгу переживають важкі емоції – почуття приниження та сором, страх, розпач і злість. Інколи така ситуація може заподіяти людині непоправну шкоду. З'явилося навіть поняття «буліцид» – загибель жертви внаслідок булінгу.

Науковий керівник В. В. Кочина

УДК 343.9:343.226

ОЛЕКСАНДРА ВЯЧЕСЛАВІВНА ЄРЬОМІНА

Харківський національний університет внутрішніх справ

БУДЬ-ЯКЕ НАСИЛЬСТВО – Є ОТРУТА ДЛЯ СУСПІЛЬСТВА

Насильство в суспільстві є невід'ємною частиною повсякденного життя. Ніхто ніколи не замислювався про те, які ознаки суспільного насильства? Чому для нас стало це на стільки звичним, що ми не звертаємо уваги на настільки глобальну проблему? Будь-яка людина має розуміти, що насильство не може змінити світ, а якщо і змінює, то тільки тимчасово. А знаєте де бере свій початок суспільне насильство? Його день у день пропагують по телебаченню. Насильство – це політика, це історія, це влада, це економіка, це інституційні методи організації суспільства. Саме тому ми несвідомо піддаємося йому, тим самим, застосовуючи насильство у відношенні один до одного.

Ми спостерігаємо за тим, як влада намагається боротися з насильством. Хто-небудь надавав значення тому, якими методами вона намагається побороти насильство і до чого це призведе в майбутньому? Влада робить спроби зменшити насильство застосуванням того ж самого насильства! Чи це той шлях, яким варто вирішити дану проблему? Великий борець за громадянські права Мартін Лютер Кінг говорив: «... Насильство примножує насильство ...». Виходячи з цього висловлювання, деякі почнуть засуджувати владу за такий метод вирішення проблеми. Але не варто все сприймати як належне, будь-який метод має як позитивний, так і негативний вплив на суспільство. Я вважаю, що є умови, при яких насильство і необхідно і корисно, і є умови, при яких насильство не може дати ніяких результатів. Виходячи з вищевикладеного, можна сміливо сказати про те, що метод насильства це один з альтернативних і дієвих способів вирішити проблему насильства в суспільстві. Питання лише в тому, за яких умов застосовувати даний метод.

Провівши соціальне опитування, на питання «що для вас ідеальне суспільство?», багато відповідали: «... в нашому ідеалі немає місця насильству». З цього експерименту виникло багато питань. Якщо ми